

## Bijeenkomst Soest 26-4-10 Kritische kanttekeningen bij Kairosdocument

Er is veel te doen over het Kairosdocument “het uur van de waarheid” opgesteld door Palestijnse christelijke leiders die daarin een noodkreet uitzenden naar de wereld, in het bijzonder hun christelijke medegelovigen elders.

Er zijn mensen en groepen die het hele document omarmen (noodkreet en argumenten), er zijn er, zoals de PKN, die reserves hebben t.a.v. bepaalde onderdelen, zoals de oproep tot boycot van Israël, maar die toch in de eerste plaats de kreet om hulp en recht willen honoreren.

Wat is de positie van het platform Appèl K&I?

Wij begrijpen de noodkreet. Het leven van Palestijnse christenen, als minderheid, in een massieve Islamitische omgeving is zwaar. Maar dat geldt voor alle christenen in de hele Arabische en Iraanse wereld. Ik kom ze tegen als kerkgangers en als patiënten in het ziekenhuis. Mensen die zijn gevlucht omdat het geweld tegen hen, het leven onder voortdurende dreiging en islamitische indoctrinatie niet vol te houden was.

Ook Palestijnse christenen ontkomen niet aan die indoctrinatie. Als minderheid hebben ze er belang bij om aan hun moslimbroeders en zusters te laten zien dat de Palestijnse zaak ook bij hen in goede handen is.

En daarmee zijn we dan meteen aangekomen bij onze bezwaren tegen het document. Zoals gezegd: de noodkreet nemen we serieus, maar dan ook de argumentatie en dan constateren we dat daarin de waarheid op allerlei punten geweld wordt aangedaan.

En dat maakt het document ongeloofwaardig en hier en daar gevaarlijk.

Aangezien wij in de PKN een aantal principe-afspraken met elkaar gemaakt hadden, zwart op wit in de kerkorde: geen vervangingstheologie meer, herbezinning op betekenis van Israël voor onze theologie, strijd tegen antisemitisme, luisterhouding na eeuwen voor onze beurt gesproken te hebben, willen wij onszelf als PKN, in het bijzonder het moderamen, herinneren aan die afspraken om te zorgen dat het geen dode letters blijven, mooie voornemens, maar zichtbare daden.

Aangezien de stelling steeds is dat wij gerechtigd zijn om Israël kritiek te geven omdat wij vrienden zijn. Dan moet dat zeker opgaan voor onze Palestijnse geloofsgenoten.

Daarom vanmiddag aandacht voor die pijnpunten in het document.

Ik noem ze in het kort:

1- De naam, verwijzing naar apartheidsregime in ZA. Omdat de vergelijking van Israël met dat regime en de positie van de zwarten met die van de Palestijnen onhoudbaar is.

2- De vervangingstheologie is overal aanwezig. Het feit dat Israël de eerst aangesprokene in de Hebreeuwse bijbel, dat het Joods boek is, Jezus Jood, speelt geen rol. Chr. is met nieuwe leer gekomen, het oude is tot versteende letter geworden.

3- Zonde, onrecht, geweld, oorlog is alleen te vinden aan de kant van Israël. Dat is de bezetter, de veroorzaker van de ellende. De Palestijnen zijn puur slachtoffer. Geen woord van zelfkritiek of aanvaarden van eigen verantwoordelijkheid.

4- De Islam, de allesoverheersende factor in de Arabische wereld, Hamas, Hezbollah, Iran, hoofdrolspelers ook in dit conflict, is totaal afwezig.

5- de rol van de politieke leiders, broedervolken, hun corruptie, lippendienst, verheerlijking van geweld i.p.v. compromis is afwezig.

6- oproep tot boycot, sancties.

Het theologische wegschrijven is daarom zo gevaarlijk omdat het op één lijn ligt met het historisch revisionisme en de afwezigheid van Israël op de Palestijnse landkaart. Ideologie van totale ontkenning van Israëls bestaansrecht daar. Israël mag er niet zijn, moet er niet zijn.

Wat was de reactie van het moderamen van de PKN ? In antwoord op de Palestijnse nood een brief naar de Isr. ambassade: waarin onderstreept werd de onopgeefbare verbondenheid, het bestaansrecht van Israël, waarin de PKN het Kairosdocument schetst als roep om recht en vrede en vervolgens een oproep doet tot met name genoemde stappen waarmee Israël een doorbraak kan creëren. Israël moet haar verantwoordelijkheid nemen, heeft belangrijke sleutel in handen. Het wordt rondit gènant als de brief zegt: "Wij gaan ervan uit dat u vrede wilt voor dit land, want (wordt Israël voorgehouden) "Vrede in het MO cruciaal is voor vrede in de wereld" en meent de PKN te weten, " wij zijn ervan overtuigd dat wij deze oproep doen samen met velen van uw volksgenoten".

Deze stap kwam de PKN op harde kritiek te staan van het Simon Wiesenthal Center. Dat signaal deed in Utrecht nog geen bel rinkelen. Integendeel: de PKN liet weten diep beledigd te zijn. Er was een tweede brief nodig uit L.A. om in uiterst heldere bewoordingen uit te leggen hoe het komt dat er van Joodse zijde inmiddels anders naar Protestantse kerken gekeken wordt.

Dit document en de warme ontvangst in kerken overal ter wereld staat nl. niet op zichzelf, maar volgt op eerdere documenten van de Wereldraad v.Kerken (Amman Call, Bern Perspective), uitspraken van de organisatie voor Palestijnse bevrijdingstheologie Sabeel, waarin keer op keer de legitimiteit van de Staat Israël en de eeuwenoude historische band tussen land en Joodse volk ontkend wordt.

Dus, zegt de brief, ook al onderschrijft de PKN maar een deel, daarmee voegt ze zich in het koor van degenen die uit zijn op ondermijning van de staat Israël.

Waarom moeten wij dit nog uitgelegd krijgen? Waarom een brief naar de Israelische ambassade? Zou de PKN ook naar de ambassades van Syrië, Iran schrijven ter verdediging van het lot van christenen daar?. Waarom zijn er altijd weer slappe knieën als het om de uitvoer van de kerkorde gaat, altijd met de verdediging (mantra)dat we heus onopgeefbaar verbonden zijn.

Probleem is dat het bij voornemens gebleven is. Wil je die uitvoeren dan moet je beleid maken, heb je mensen nodig die grondige kennis hebben van Jodendom, Israël, de geschiedenis van het MO, Islam. En die hebben we niet meer. Het enige dat we nog hebben is de Protestantse Raad. We twijfelen niet aan hun inzet, maar daar reddend we het niet mee, want van echt beleid, richtinggevend beleid, waar de achterban op kan koersen, van kan leren, is geen sprake. Stap voor stap ontmanteld

Wat zou de kerk wel moeten doen voor de Arabische geloofsgenoten in nood? Praktische hulp, ongecensureerde informatie, bemoediging en ondersteuning in situaties waar mensen hun nek uitsteken, gevaar lopen.

Duidelijk maken wat onze verantwoordelijkheid is tegenover Israël.

Wat is die verantwoordelijkheid? Luid en duidelijk opkomen voor het bestaansrecht en de veiligheid van Israël. Niet alleen in woorden, goede voornemens, eschatologische

theologie, maar met daden. Het gaat om vrede nu, niet om vrede ooit. Als we vriend zeggen te zijn dan geen vriend die je op kritieke momenten de les begint te lezen, maar één die pal voor je staat. Ook al is hij het misschien niet altijd met je eens, snapt hij niet altijd wat je doet, één die je kunt vertrouwen, die borg voor je staat.

Tot slot de laatste regels van de toespraak van een Spaanse, stevig linkse, journaliste en activiste tegenover pro-Palestijnse demonstranten en haar collega's waarin ze zegt niet te begrijpen waarom er constant gedemonstreerd wordt tegen Israël en niet tegen de slachtoffers van de Islamitische dictaturen overal ter wereld.

“Als journalist is het mijn plicht de waarheid te zoeken voorbij de vooroordelen, leugens en manipulaties. De waarheid over Israël wordt niet verteld. Als een links persoon die houdt van vooruitgang, ben ik verplicht om op te komen voor vrijheid, cultuur, educatie van kinderen tot goede burgers, samenleven van volken en voor de wetten die door de Stenen Tafels van het Verbond tot universele beginselen zijn geworden.

Beginselen die door het Islamitisch fundamentalisme systematisch te niet gedaan worden. Dat wil zeggen dat ik, als niet-Joodse, linkse, journalist een driedubbele morele plicht heb samen met Israël, want als Israël vernietigd wordt, zullen vrijheid, moderniteit en cultuur ook vernietigd worden.

De strijd van Israël, is de strijd van de wereld, ook al wil de wereld daar niet aan.

Marja van den Beld 26-4-10 Soest